

komme ind paa den Døjsjorelse over den finant-
 sielle Status, som ved 2den Behandling af
 Finantsloven blev fremsat fra forskjellige Si-
 der, men jeg skal kun holde mig til, at i
 1876 ophører Afdrag og Ferrentning af Kaa-
 net fra 1825 og Betalingen af de 12 Mil-
 lioner til Nationalbanken; denne Mindreudgift
 aarlig vil bringe en Forbedring i den finant-
 sielle Stilling af omtrent 1 1/2 Million. Det
 forekommer mig dog, at det vilde være værd
 at prøve, om man ikke skulde kunne naae saa
 langt frem i Tiden uden Indkomstskat. —
 Jeg har endnu en Bemærkning at gjøre, som
 er af en mere personlig Karakter; den vedrører
 ikke egentlig det foreliggende Forslag, men
 derimod Grunden, hvorfor jeg har saa Meget
 imod en Indkomstskat, og det er den, at den
 afvæner fra Sparommelighed. Har man her
 et Maskineri, hvorved der, naar man trykker,
 springer en Tønde Guld op, naar man tryk-
 ker en Gang til, endnu en Tønde Guld frem,
 er man saa tilbøielig til at udgive disse Tøn-
 der Guld. De, som skulle tilveiebringe disse
 Gulddykker, og paa hvem man trykker, føle
 det godt, men de, som ere Maskinister og skulle
 styre Trykkeriet, mærke ikke, hvor stærkt det er.
 Jeg vil ikke tale videre om den Erfaring, jeg
 for min Person har gjort, fordi den vedrører
 Kjøbenhavns Kommune, hvis Interesser ligge
 udenfor denne Sag, og dette Thing, men jeg
 har den bestemte Overbevisning, at man ved
 en fortsat Vedtagelse af Indkomstskat vil hin-
 dre Thinget i at gennemføre det Sparomme-
 lighedssystem, som er nødvendigt, hvis det skal
 blive muligt for Folkethinget at indrette vor
 Husholdning saaledes, at den nogenlunde sva-
 rer til Danmarks Eidenhed som Stat og som
 Folk.

Chr. Jensen: Da jeg i det Bøsentlige
 kan være enig med de Udtalelser, vi hørte fra
 det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die
 Valgkreds (A. Hage) angaaende de to forelig-
 gende Forslag, kan jeg fatte mig meget kort.
 Jeg kan naturligtvis ikke Andet end være
 uenig med den ærede sidste Taler i en Del
 af, hvad han yttrede. Naar han kritiserede
 den høitærede Ministers Udtalelse om, at han
 vel kan realisere for 2, men ikke for 3 Millio-

ner Rd., forekommer mig dog, at det ikke gjør
 en saa ringe Forskjel, enten man realiserer for
 2 eller for 3 Millioner Rd., og navnlig har
 det en ikke ringe Betydning for Rentefoden,
 hvis Synken jeg sætter mere Pris paa end
 paa at blive fri for Indkomstskatten. Det
 vilde være en overordentlig gavnlig Ting, om
 Rentefoden kunde synke, thi Intet trykker Landet
 mere, end naar Rentefoden forhøies. Jeg tror
 derfor ogsaa, at den høitærede Minister har
 det rette Syn paa denne Sag, naar han ikke
 vil bringe flere Papirer paa Markedet og der-
 ved bringe Rentefoden til at stige for meget.
 Den ærede sidste Taler udtalte vel, at Kursen
 ikke vil synke, men snarere stige, men naar vi
 paatvinge Ministeren at realisere flere Obliga-
 tioner, end han for Tiden finder det forsvar-
 ligt, ville vi blive Skyld i, at Rentefoden
 stiger. Naar det ærede Medlem dernæst ud-
 talte, at der neppe er nogen Skat, der er saa
 uretfærdig som Indkomstskatten, kan jeg ikke
 dele hans Anskuelse i saa Henseende. Mig
 forekommer det, at Indkomstskatten er den ret-
 færdigste af alle de Skatter, vi have, og dette
 vil være et væsentligt Motiv for mig til at
 stemme for den, naar den Dag kommer, at vi
 faae den til Forhandling. Naar den ærede
 Taler endvidere yttrede, at han vil være imod
 enhver Indkomstskat, indtil vi faae en Lov
 derom, som har staaet sin Prøve, synes det
 mig, at der heri er nogen Modsigelse; thi vi
 kunne dog ikke faae en Lov, som har staaet
 sin Prøve, inden vi have prøvet den; derfor
 kan jeg ikke rigtig forstaa denne Sætning af
 det ærede Medlem. Naar han dernæst hen-
 viste til, at vi havde havt et saa godt Aar, og
 at de inddirekte Skatter derfor vilde indbringe
 betydeligt Mere end kalkuleret, skal jeg ikke
 videre modstige dette, men det er dog en Ting,
 hvorpaa den høitærede Minister ikke saaledes
 kan stole, at han kan slaa sig til Taals der-
 med; det er i Grunden saa ubestemt, som vel
 tænkes kan. Jeg agter at stemme for det
 første og imod det sidste af de to foreliggende
 Forslag, og jeg tror at have begrundet denne
 min Afstemning med Hensyn til det første af
 dem. Det sidste Forslag skal jeg ikke omtale
 videre; det forekommer mig, at det gaar ud
 paa en Udvei, vi ikke pleie at ty til under